

(ગતાંકથી ચાલુ... આ અંકે પૂર્ણ.)

મહારાજ શું કહે છે... એ સાંભળીએ હવે...

...પછી શ્રીજી મહારાજ બોલ્યા જે, "કોઈ પુરુષ છે તેમાં થોડી બુદ્ધિ છે તો પણ પોતાના કલ્યાણને અર્થે જે જતન કરવું તેમાંથી પાછો પડતો નથી અને કોઈ બીજો પુરુષ છે તેમાં બુદ્ધિ તો ઘણી છે અને મોટા મોટામાં પણ ખોટવ કાઢે એવો છે તોય પણ તે કલ્યાણને માર્ગે ચાલતો નથી તેનું શું કારણ છે?"

વ્યાવહારિક રીતે ખૂબ જ ભણેલો હોય, બીજાના કાર્યની ભૂલો કાઢે તેને જગતમાં બુદ્ધિશાળી કહેવાય. પણ જે ભણવામાં બહુ હોશિયાર ન હોય, થાથાથાબડ હોય તેણે સમાજમાં ઓછી બુદ્ધિવાળો કહે છે. જ્યારે આધ્યાત્મિક રીતે જે માણસ પોતાના કલ્યાણનું જતન કરે છે તે ઓછી બુદ્ધિવાળો જ ખરો બુદ્ધિશાળી ગણાય. અને જગતમાં જે બુદ્ધિશાળી ગણાય છે તો પણ કલ્યાણના માર્ગે કેમ ચાલતો નથી ? તેમ શ્રીજી મહારાજ પ્રશ્ન કરે છે.

પછી શ્રીજી મહારાજ બોલ્યા જે,લ્યો, અમે ઉત્તર કરીએ જે, એમાં બુદ્ધિ તો ઝાઝી છે પણ એની બુદ્ધિ દૂષિત છે, માટે એ કલ્યાણને માર્ગે ચાલી શકતો નથી. જેમ સુંદર ભેંસનું દૂધ હોય તેમાં સાકર ઘોળી હોય ને તેમાં સર્પની લાળ પડી એટલે એ સાકર ને દૂધ હતું તે ઝેર થયું, પછી તેને જે પીએ તેના પ્રાણ જાય; તેમ બુદ્ધિ તો ઝાઝી છે પણ એણે કોઈ મોટા સંતનો અથવા પરમેશ્વરનો અવગુણ લીધો છે, તે અવગુણરૂપ દોષ એની બુદ્ધિમાં આવ્યો છે, તે સર્પની

સંતભગવંત સાહેબજીની

છે માહાત્મ્યસભર લાણી સદા...

* વચનામૃત ગઢડા પ્રથમ પ્રકરણ-૩૫ : 'કલ્યાણના જતનનું'નું નિરૂપણ,
૨૮ ફેબ્રુઆરી ૨૦૧૮, બ્રહ્મજ્યોતિ, મોગરી

લાળ સરખો છે, માટે એ તો કલ્યાણને માર્ગે ક્યાંથી ચાલે ? પણ જો કોઈક એના મુખની વાત સાંભળે તો તે સાંભળનારાની બુદ્ધિ પણ સત્સંગમાંથી પાછી પડી જાય છે. અને એવી દૂષિત બુદ્ધિવાળો જ્યાં જ્યાં જન્મ ધરે ત્યાં ત્યાં ભગવાનનો અથવા ભગવાનના ભક્તનો દ્રોહ જ કરે. અને જેની બુદ્ધિ એવી રીતે દૂષિત ન હોય ને તે જો થોડી જ હોય તો પણ તે પોતાના કલ્યાણને અર્થે જતન કરતો થકો પાછો પડતો નથી.'

બુદ્ધિશાળી કોને કહ્યો ? જે પોતાના કલ્યાણનું જતન કરે એ બુદ્ધિશાળી. શિશુપાલ કેટલો હોશિયાર હતો, પણ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનનો જ એણે અભાવ લીધો, શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનને વિશે અભાવની વાતો કરી. અને ઘણા એની વાતોની લપેટમાં આવીને એવું માનતા થયા એટલે એમની બુદ્ધિ પણ આસુરી થઈ ગઈ. શિશુપાલ રાજા હતો, સમૃદ્ધિવાન હતો, કુટુંબ સરસ હતું, વ્યાવહારિક રીતે શ્રી કૃષ્ણ ભગવાનનો સગો હતો. પણ આખી જિંદગી એને શાંતિ મળી નહીં. છેવટે શ્રી કૃષ્ણ ભગવાને એનો શિરચ્છેદ કરી નાખ્યો. ભગવાન અને ભગવાનના સાધુનો અભાવ લે એ આસુરીબુદ્ધિ કહેવાય. અને એવાનો જે સંગ કરે, એની પણ બુદ્ધિ આસુરી થઈ જાય.

સ્વામિનારાયણ ભગવાને તરત સમજાય એવું દષ્ટાંત આપ્યું. તાજું સરસ દૂધ હોય, સાકર નાખી હોય પણ એમાં સર્પની લાળ પડે - ઝેર ભળે પછી એ દૂધ જે પીએ એ મરી જાય. એમ, આવો અભાવ-અવગુણ રૂપી

ભગવાન ને ભગવાનના સાધુ અને
ભગવાનના ભક્તોની અભાવ, અવગુણ ને
ખટપટની જે વાતો કરે એની પડખે ના
ખેસશો, એની વાત ના સાંભળશો.

નકારાત્મક-આસુરીભાવ જેની બુદ્ધિમાં હોય એ પોતે તો મરે, પણ એની વાત સાંભળે એ લોકોનેય મારતો જાય. એટલે કહ્યું છે કે, ભગવાન ને ભગવાનના સાધુ અને ભગવાનના ભક્તોની અભાવ, અવગુણ ને ખટપટની જે વાતો કરે એની પડખે ના બેસશો, એની વાત ના સાંભળશો.

તમે જુઓ, આખી દુનિયાએ કેન્સરનો ભયંકર દર્દ તરીકે સ્વીકાર કર્યો છે. કેન્સરનું મુખ્ય કારણ તમાકુ છે. સિગારેટ જે પીવે એને કેન્સર થાય, થાય ને થાય જ. ગુટકા ખાય એને કેન્સર થાય, થાય ને થાય જ. કોઈ પણ ફોર્મમાં તમાકુ બોડીમાં જાય એટલે કેન્સર થાય. સિગારેટ પીનારો ૩૩ ટકા ધુમાડો પોતે ખેંચે છે, પણ ૬૬ ટકા ધુમાડો બહાર ફેંકે છે. એટલે એની બાજુમાં જે બેઠો હોય એ ભલે સિગારેટ નથી પીતો, પણ પેલો જે ધુમાડો કાઢે છે એ ખેંચે છે એટલે એને કેન્સરના ચાન્સ વધી ગયા. એમ, તમારામાં તો ઝેર પડ્યું છે એટલે તમે તો મરવાના છો, પણ તમે અભાવ, અવગુણ, ખટપટ, નિંદા કરીને શું કામ બીજા માણસોને મારો છો ? ખટપટિયા, માથાકૂટિયા, ચૌદશિયાની પડખે ચડવું જ નહીં, એની વાત સાંભળવી જ નહીં, 'જય સ્વામિનારાયણ' કહીને ઊભા થઈ જવું. જેને પોતાના કલ્યાણનું જતન કરવું છે, ભગવાનને રાજી કરવા છે, ભગવાનની પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરવી છે, કલ્યાણનો ખપ છે; એવા માણસે આધ્યાનરાખવાનું.

...શ્રીજી મહારાજ બોલ્યા જે, " એક ક્રોધ, બીજું માન, ત્રીજી ઈર્ષ્યા, ચોથું કપટ એ ચાર વાનાં પરમેશ્વર સાથે તથા સંત સાથે રાખે નહીં, તો કોઈ દિવસ એની આસુરી બુદ્ધિ થાય નહીં." ...

ક્રોધ, માન, ઈર્ષ્યા અને કપટ; આ ચાર વસ્તુની જાગ્રતતા રાખવાની. આપણી અપેક્ષાના કારણે, માનના કારણે કે, આપણું ધાર્યું ન થાય તો ક્રોધ ઉપજે જ છે. પણ આ ક્રોધ સત્પુરુષ કે ભક્તને વિશે થાય તો સંત કે ભક્તમાં બિરાજતા ભગવાન રાજી ન થાય તો ક્રોધ કરનારના જીવમાં આસુરીભાવ પ્રગટી જાય છે. ભક્તનું કલ્યાણ બગડી જાય છે.

બીજું માન. ઘણાને માન ઘણું હોય. આટલી મોટી સભા ભરાઈ હોય ને આગળ ના બેસાડાય તો એમને ખોટું લાગી જાય કે, અમને આગળ ના બેસાડ્યા ?, અમારું નામ ના બોલ્યા ? આ માન. કોઈ માણસને પોતાની બુદ્ધિનું માન હોય, કોઈને પૈસાનું માન હોય, દાનનું માન હોય, સારા દેખાવાનું માન હોય, સારા હોદ્દાનું માન હોય, અને એ પ્રમાણે જો એનું સચવાય નહીં તો એ સાધુનો અભાવ લે.

હું ઘણી વખત દષ્ટાંત આપું છું કે, શાસ્ત્રીજી મહારાજ એક ગામડાના મંદિરમાં આવી સભા ભરીને બેઠા હતા, બહાર વરસાદ પડતો હતો, ત્યારે ગામડામાં પાકા રોડ નહોતા. વરસાદ પડે એટલે કાદવ-કીચડ થઈ જાય. એક ભગત સીધા મંદિરમાં આવતા હતા. શાસ્ત્રીજી મહારાજની નજર પડી કે, આ ભગત કાદવવાળા પગ લઈને મંદિરમાં આવશે તો બધું બગાડશે. એટલે શાસ્ત્રીજી મહારાજે મોટેથી બૂમ પાડી, 'પગ ધોઈને મંદિરમાં દાખલ થાવ.' મોટેથી જો બૂમ ના પાડે તો ભગત સાંભળે નહિ અને તેઓ તો ઝડપથી આવતા હતા તે મંદિરમાં અડધે સુધી આવી જાય. એટલે મોટેથી ઘાંટો પાડવો પડ્યો કે, 'પટેલ પગ ધોઈને આવો.' એટલે પટેલ અબાઉટ ટર્ન-પાછા વળી ગયા. પછી બે દિવસ સુધી પટેલ આવ્યા નહીં એટલે શાસ્ત્રીજી મહારાજે પૂછ્યું કે, 'આ પટેલ આવતા કેમ નથી ? તપાસ કરો.' પટેલને કોઈ કહેવા ગયું કે, 'શાસ્ત્રીજી મહારાજ સંભારે છે.' ત્યારે પેલા પટેલ કહે, 'તમારા શાસ્ત્રીજી મહારાજને કહેજો કે, પગ ધોઈને આવીશું.' ખોટું લાગી ગયું કે, આટલા બધાની વચ્ચે મને ટપાર્યો ? ત્યારે શાસ્ત્રીજી મહારાજ કહે, 'ઘરમાં ગયો હશે તો તે પગ ધોઈને નહીં ગયો હોય ? એના ઘરવાળાંએ એને પેસવા દીધો હશે ?' ઘરવાળાં ટપારે ત્યારે તો તે સારાં લાગે છે. ત્યાં તો ઢીલા ઢબ અને અહીં સાધુ ટપારે ત્યારે આમ કોલર ઊંચા રાખે કે, અમને કેમ ટપાર્યા ? પણ સાધુ આગળ ઢીલા પડવાનું છે. માનને લીધે સાધુનો અભાવ આવ્યો. શાસ્ત્રીજી મહારાજને વિશે ભાવકેર થઈ ગયો એટલે શાસ્ત્રીજી મહારાજ પાસે પટેલ ગયા નહીં. એમાં ખોટ કોને જાય ? શાસ્ત્રીજી મહારાજ તો

રાજધિરાજ હતા. એમના આશ્રયે એમની પાસે જવાથી જ કલ્યાણ હતું. પણ મહિમા નહોતો. મહિમા હોય તો માન જાય.

ગુણાતીતાનંદ સ્વામીએ એક દૃષ્ટાંત આપ્યું હતું. એક વખત સૌરાષ્ટ્રમાં દુકાળ પડ્યો. ત્રણ દુકાળ પડ્યા સતત. આખા ડિસ્ટ્રિક્ટમાં ખાવાનું જ ના મળે. એમાં એક ટેકરા ઉપર મંદિર હતું, એ મંદિરમાં દૂર દૂરથી અનાજ આવે એટલે રસોઈ બનાવે. અપોરે ૧૨ વાગ્યે લાઈન પડે, બધાને બે-બે ડોલકાં રસોઈ આપે. ટેકરા ઉપર મંદિર ત્યાં નીચેથી ટેકરા ઉપર સુધી લાઈન લાગે. ગિરદી થાય એટલે મુકારદમ મારે ધક્કો કે, 'આઘા ખસો.' એટલે ઘડુડુ કરતું બધું ટોળું પડે નીચે. પાછા ખંખેરીને લાઈનમાં આવીને ઊભા રહે. પાછો મારે ધક્કો તે પડે બધા. કોઈ કહે, 'તમને આટલા ધક્કા મારે છે, તમે પડી જાવ છો તો શું કામ પાછા વળ્યા ને વળ્યા રહો છો ?' ત્યારે કહે, 'આટલા બે-ચાર કિલોમીટરના વિસ્તારમાં અહીં જ જમવાનું મળે છે. એટલે ધક્કો મારે કે ગમે તે કરે, ખાવાનું અહીં જ મળવાનું છે.' એમ, ગમે ત્યાં ફાંફાં મારીએ, પણ 'આ સાધુ થકી જ મારું કલ્યાણ છે' એવો મહિમા હોય તો ધક્કો મારે તોય પાછા જઈએ ? ગુણાતીતાનંદ સ્વામી કહે, 'આ સાધુ પાંચ ખાસડાં મારે તોય ખંખેરીને પાછાં આપવાં કે, લો બાપજી, ફરીથી મારવા તમને કામ લાગશે.' જો પ્રાપ્તિનો મહિમા હોય તો તે માનના માગે.

'વચનામૃત'માં સ્વામિનારાયણ ભગવાને કહ્યું કે, ગવર્નર આવીને બેઠા હોય. ૫૦૦ માણસોની સભા હોય અને એમાં આપણને નિમંત્રણ કાર્ડ મળ્યું હોય, અથવા તો આવીને છેલ્લે ઊભા રહેવાનું મળ્યું હોય તોય કોલર ઊંચા રાખીને કહીએ કે, 'ગવર્નરની સભામાં ગયો હતો.' પાછળ ઊભા રહ્યા હોઈએ તો પણ આપણે ગૌરવ લઈએ કે, ગવર્નરની સભામાં મને એન્ટ્રી મળી. ગવર્નરનો કેટલો બધો મહિમા ! અને આ સાધુની સભામાં એન્ટ્રી મળી એનો મહિમા નથી, ને મને બેસાડ્યો નહીં?, મને બોલાવ્યો નહીં, એમ જે થાય છે એ માન છે. આપણા માનનું ખંડન કરવા માટે આવા પ્રસંગ બને ત્યારે પોઝિટિવ રહીએ કે, મારું માન ટાળવા

ભગવાન આ કરી રહ્યા છે. 'મને દુઃખ થયું, મને ભાવફેર થયો, એ મારું માન છે. પ્રભુ ! મારું આ માન ટાળી દો.' સ્વામિનારાયણ... સ્વામિનારાયણ... પ્રાર્થના કરીએ તો ભગવાન ટાળી દેશે. અપેક્ષા હોય તો ક્રોધ થાય. ક્રોધ થાય ત્યારે અંતર્દૃષ્ટિ કરવી કે, મને કેમ ગુસ્સો થયો ? કોઈ અપેક્ષા સંતોષાઈ નથી એટલે ગુસ્સો ચડ્યો.

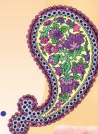
ત્રીજી ઈર્ષ્યા. આ દોષે કરીને ગુરુની-ભગવાનની આજ્ઞા ન પળાય. ભક્તોમાં વઢવેર, ભાવફેર કરાવે છે. મછિયાવનાં ફોઈબાનું સચોટ દૃષ્ટાંત છે. પોતાના દીકરાની વલુની ઈર્ષ્યાના કારણે સાક્ષાત્ સ્વામિનારાયણ ભગવાનને ભગવાન માનતાં તો પણ આજ્ઞા ન પાળી તો શ્રીજી મહારાજ તે ગામમાં ફરી ગયા નથી. આમ તેઓ કલ્યાણનો માર્ગ ચૂક્યાં.

બીજો એક સ્વામિનારાયણ ભગવાને મત્સરનો દોષ બતાવ્યો. મત્સર એ ભયંકર દોષ છે. કોઈ પરમહંસે પૂછ્યું કે, 'મત્સર એટલે શું ?' મહારાજ સભા કરીને બેઠા હતા. એક ભક્તરાજ મહારાજ માટે સરસ વાઘા-ઘરેણાં બનાવી લાવ્યા, હાર ને બધું લઈને આવ્યા. મહારાજે જોયું કે, બહુ ભાવથી લાવ્યા છે, એટલે તરત પહેરી લીધું. થોડીવાર થઈ એટલે સામે મયારામ ભટ્ટ બેઠા હતા એમને બધું ઉતારીને આપી દીધું. સભામાં બેઠેલા એક ભાઈને મૂંઝવણ થઈ કે, આ શ્રીજી મહારાજ કેવા છે ? પેલા ભક્તરાજ કેટલા ભાવથી આ બધું લાવ્યા ને પ્રભુએ તે એક બ્રાહ્મણને આપી દીધું. આવી ગડમથલ તેઓના મનમાં ચાલી ત્યાં સભામાં મત્સરની વાત નીકળી. મહારાજ કહે, 'લાવે કોઈ, પહેરું હું, આપું હું ને ઠાલો ઠાલો બીજો મૂંઝાય; એ મત્સર.' એણે વિચાર તો એવો કરવો જોઈએ કે, ધન્ય છે આ શેઠને કે, સ્વામિનારાયણ ભગવાને એમના અલંકારો, વાઘાનો સ્વીકાર કર્યો ! અને ધન્ય છે આ મયારામ ભટ્ટને કે, મહારાજે એમના પર રાજી થઈને ભેટ આપી ! ધન્ય છે મહારાજને, ધન્ય છે ભક્તને, ધન્ય છે દાનેશ્વરને ! આ મત્સરનો રોગ ગયો કહેવાય. એમ ઈર્ષ્યા - કોઈનાં પણ વખાણ થાય તો ખુશ થવું જોઈએ. કોઈને પણ માન મળે તો ખુશ. તો એ માનરૂપી દોષથી બહાર

ગુણગાન ને મહિમા ગાવાં એ પુણ્યનું કામ છે.
મંદિરે ગયા હોઈએ તો સેવામાં લાગી જવું તો
ભગવાન રાજી થઈ જાય.

એ રાજીપો આપણા જીવનને શુદ્ધ કરશે, પ્યોર કરશે !
ખાસ કરીને યુવાનોએ સેવાની તક ઝડપી લેવી અને
ગુણગાન ને મહિમા ગાવાં-સાંભળવાં. પોઝિટિવ રહેવું.

નીકળી ગયા કહેવાય. પણ એને લઈને અભાવ-અવગુણમાં પડીએ તો બુદ્ધિ આસુરી થઈ જાય છે.

ચોથું કપટ. ભગવાન ને ભગવાનના ભક્તો આગળ કપટ ના રાખવું. સ્ટ્રેઈટ-વે રહેવું. આ આપણે ઓળખી રાખવું. આપણને ૧૦૦ % સંતોને વિષે આત્મબુદ્ધિ ને પ્રીતિ છે એટલે આપણી આસુરી બુદ્ધિ થશે નહિ. પણ મૂંઝાઈશું, આનંદ ચાલ્યો જશે, અશાંત બનીશું. એવું થાય ત્યારે માળાફેરવી, ધૂન કરીને વોશઆઉટ કરવું. યોગીબાપા કહેતા, રસ્તે ચાલતા હોય ને ખાડામાં પડી ગયા, કાદવ-કીચડવાળાં કપડાં થયાં પછી ત્યાં ને ત્યાં કોઈ પડ્યા રહે ? ઊભો થઈ, નાલી-ઘોઈને નવાં કપડાં પહેરી પાછો કામે લાગી જાય. એમ, કોઈ અમલિમા, અભાવ, ભાવફેર, માથાફૂટ થઈ જાય તો મૂંઝાવું નહીં, એમાં પડ્યા ના રહેવું. સ્વામિનારાયણ... સ્વામિનારાયણ... સ્વામિનારાયણ... કરી વોશઆઉટ કરી નાખવું. એટલે રોજ અડધો કલાક ધૂન કરવાનું બાપાએ કહ્યું છે. જાણે-અજાણે કોઈની આવી વાતો સાંભળીને કે, આપણા પોતાના હૃદ-માન-ઈર્ષ્યાના ભાવને લીધે ભાવફેર થયો હોય અને આપણે ખરડાયા હોઈએ તો અડધો કલાક ધૂન કરો તો વોશઆઉટ થઈ જાય, આપણે સાફ-સુથરા થઈ જઈએ. એટલે કોઈ પ્રસંગ બને કે ના બને પણ રોજ અડધો કલાક ધૂન કરવાની ટેવ જ પાડી દેવાની. પછી એમ ને એમ ધૂન થાય, ખૂબ મજા આવે. જેમ રોજ ખાઈએ છીએ, રોજ શાવર લઈએ છીએ, રોજ દાઢી કરીએ છીએ, રોજ બ્રશ કરીએ છીએ, રોજ જમીએ છીએ, એમાં કોઈને કંટાળો આવતો નથી એમ ધૂન કરવાની ટેવ પડી જવી જોઈએ. ધૂન ના કરે તો બગાસાં આવવા જોઈએ. શરીરને એવી ભજન કરવાની ટેવ પડવી જોઈએ. આપણું જીવન ટેવોનું બંડલ છે, એમાં આ ટેવ ઉમેરી દેવાની. ભલેને બીજી બધી ટેવો હોય, પણ જોડે ધૂનની ટેવ હોય, કથા-વાર્તાની ટેવ હોય, 'વચનામૃત', 'સ્વામીની વાતો' વાંચવાની ટેવ હોય; આ બધી ટેવ એમાં ઉમેરી દઈએ તો બીજી બધી ટેવો દિવ્ય થઈ જાય, શુદ્ધ થઈ જાય, ચોખ્ખી થઈ જાય. ના કામનું છૂટી જશે.

...અને આ ચાર વાનાં માંહેલું એક જો રાખે તો જેમ જ્ય-વિજય ઘણાય ડાહ્યા હતા પણ સનકાદિક સંગાથે માને કરીને વૈકુંઠલોકમાંથી પડી ગયા ને આસુરી બુદ્ધિ થઈ, તેમ તેની પણ આસુરી બુદ્ધિ થાય. અને જ્યારે આસુરી બુદ્ધિ થાય ત્યારે ભગવાન તથા ભગવાનના ભક્તના જે ગુણ હોય તે દોષ સરખા ભાસે છે. અને જ્યાં જ્યાં જન્મ ધરે ત્યાં ત્યાં કાં તો શિવનો ગણ થાય ને કાં તો કોઈદેવનો રાજા થાય અને વૈરભાવે પરમેશ્વરનું ભજન કરે.

આસુરી બુદ્ધિ થાય ત્યારે ભગવાન તથા ભગવાનના ભક્તના જે ગુણો હોય તે દોષ જેવા દેખાય છે. રાવણ, કંસ એ બધા આસુરી બુદ્ધિવાળા હતા. બધા હોશિયાર, બુદ્ધિશાળી, શક્તિશાળી, તપસ્વી પ્રકાંડ પંડિતો હતા, પણ ભગવાન ને ભગવાનના સાધુનો જ અભાવ લીધો તો દુઃખી થઈ ગયા. એટલે આપણા કલ્યાણનું ખાસ જતન કરવું. માનને લીધે, ઈર્ષ્યાને લીધે, કપટને લીધે, ક્રોધને લીધે ભગવાન ને સાધુ ને ભક્તોનો અભાવ લેવો જ નહીં. એ રસ્તા જ બંધ ! બાપા કહે, 'નો એન્ટ્રી'. નો એન્ટ્રીનું બોર્ડ હોય ને તમે અંદર ઘૂસો તો સામેથી સડસડાટ ગાડીઓ આવતી હોય એની સાથે અથડાઈને હોસ્પિટલ ભેગા થઈ જઈએ. અને સામેથી કોઈ ના આવતું હોય પણ પોલીસ પકડે તો દંડ કરે, પેનલ્ટી થાય. બેમાંથી એક બને. એમ ભગવાન ને ભગવાનના ભક્તોને કોઈના કુસંગે કરીને અભાવ, અવગુણમાં પડીએ તો આપણું બગડે, આપણું ખરાબ થાય. માટે એમાં પડવું જ નથી. દેવું ના કરવું. નફાનો ઘંઘો કરવો.

સમૈયા-ઉત્સવમાં આવીએ એમાં બધું ચાલતું હોય. જો કે યોગીબાપાના સંકલ્પથી, કૃપાથી અશ્વિનભાઈ, શાંતિભાઈ ને બધા સંતોની હાજરીથી પહેલાંના જેવું નથી રહ્યું. મલિમા ને ગુણગાન ગાનારા ઝાઝા ભક્તો છે. પણ કાળજી રાખવી, જાગ્રતતા રાખવી કે, આપણે અહીંયાં કમાણી કરવા આવ્યા છીએ, નફો કરવા આવ્યા છીએ, મૂકવા નથી આવ્યા. અમલિમા, ભાવફેર, માથાફૂટમાં પડ્યા તો છે એ પણ મુકાઈ જશે. પણ નફો - ગુણગાન ને મલિમા ગાવાં ને સેવા કરવી. જે ને જે સેવા મળે એ કરવા મંડી પડવું. સોનાની ખાણમાં ગયા હોઈએ ને અદબ વાળીને ઊભા રહીએ તો કશું આવે ? એની જાતે સોનું ઊડતું ઊડતું ખીસામાં આવે ? બે હાથે ખીસાં ભરવાં માંડો પછી નીકળી જાવ બહાર. એમ અહીં બે-પાંચ દિવસ આવો તો પુણ્યનાં ખીસાં ભરી લો. સેવા કરવી. અને કશું ના આવડે તો ગુણગાન ને મલિમા તો ગાવ જ કે, ધન્ય છે આ સંતોને, ધન્ય છે આ ભક્તોને, ધન્ય છે આ યુવાનોને કે, કેટલી સરસ સેવા કરે છે !' તો ગુણગાન ને મલિમા ગાવાં એ પણ પુણ્યનું કામ છે. મંદિરે ગયા હોઈએ તો પોતાનું રુટિન બદલીને સેવામાં લાગી જવું તો ભગવાન રાજી થઈ જાય. અને એ રાજીપો આપણા જીવનને શુદ્ધ કરશે, ખ્યોર કરશે ! તો અહીં બે-ત્રણ-જેટલા દિવસ પણ રહીએ ત્યારે જાગ્રતતા રાખીએ. ખાસ કરીને યુવાનોએ સેવાની તક ઝડપી લેવી અને ગુણગાન ને મલિમા ગાવાં-સાંભળવાં. પોઝિટિવ રહેવું.

સહજાનંદ સ્વામી મહારાજની જય !

